5. Det påhviler Kommissionen at vurdere, hvorvidt udenrigshandelen skal tages i betragtning i forbindelse med indførelsen af foranstaltninger i medfør af EKSF-traktatens artikel 58; Kommissionen skal herved tage hensyn dels til Fællesskabets egne behov på jern- og stålmarkedet, dels til Fællesskabets interesser i forholdet til tredjelande. Det kan derfor ikke udledes af artikel 58, at Kommissionen er forpligtet til at holde den produktion, som visse virksomheder foretrækker at afsætte på et eksportmarked, uden for kvotasystemet.

6. Det kan ikke med rimelighed bestrides, at Kommissionens valg af virksomhedernes faktiske produktion som kriterium for at definere »rimeligt grundlag« for fastsættelsen af produktionskvoterne er i overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2. Dette kriterium — som det nærmere er fastlagt i artikel 4 i beslutning nr. 2794/80 — udgør nemlig dels et objektivt vurderingsgrundlag, hvorved usikkerheden ved en til dels skønsmæssigt bestemt faktor som produktionskapaciteten undgås, dels indebærer det en mulighed for at begrænse den samlede produktion uden af den grund at ændre de enkelte virksomheders stilling på markedet.

7. Ved at fastsætte en ganske bestemt referenceperiode for at fastlægge produktionskapaciteten for virksomhederne i jern- og stålindustrien, gør beslutning nr. 2794/80 det kun muligt at tage hensyn til den faktiske produktionskapacitet i den pågældende periode.

I sag 119/81

KLÖCKNER-WERKE AG, stålvirksomhed med hjemsted i Duisburg, ved professor Bodo Börner, Kölns universitet, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34B, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Norbert Koch som befuldmægtiget, bistået af professor Eberhard Grabitz, Freie Universität i Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af en meddelelse af 6. april 1981, hvori Kommissionen for den sagsøgende virksomhed har fastsat referenceproduktionen og produktionskvoten for valsede produkter under gruppe I (Coils og varmtvalsede bånd valset på specialvalseværker) for andet kvartal 1981

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due og dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

## DOM

## Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

### I — Faktiske omstændigheder

I betragtning af det kraftige fald, der i løbet af tredje kvartal 1980 indtrådte i efterspørgslen efter stål, såvel på fællesmarkedet som på verdensmarkedet, den betydelige nedgang i udnyttelsesgraden for Fællesskabets stålvirksomheder og stålprisernes styrtdyk fandt Kommissionen, at Fællesskabet stod over for en åbenbar kriseperiode, jf. EKSF-traktatens artikel 58.

Da de indirekte muligheder for indgreb, som Kommissionen råder over, viste sig at være ineffektive eller utilstrækkelige, anså Kommissionen det for nødvendigt ved direkte tvangsforanstaltninger at gribe ind i produktionen for at genoprette ligevægten mellem udbud og

efterspørgsel. Kommissionen indførte derfor ved beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i Fællesskabets jern- og stålindustri.

Ifølge beslutningens artikel 2 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for fire grupper valsede produkter, nemlig coils og varmtvalsede bånd valset på specialvalseværker, kvartoplader og universalstål, svære profiler (spungsvægjern, bredflangede bjælker, andre bjælker og profiler, skinnemateriel) og lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andre handelsstål).

De kvartalsmæssige produktionskvoter fastsættes ifølge beslutningens artikel 3, stk. 1, af Kommissionen for hver virksomhed på basis af denne virksomheds referenceproduktion og ved at anvende reduktionssatser på referenceproduktionen.

Ifølge artikel 3, stk. 2, meddeler Kommissionen hver virksomhed den referenceproduktion og de produktionskvoter, som fremkommer ved anvendelse af reduktionssatser.

Artikel 4 i beslutning nr. 2794/80 fastsætter beregningsmåden for hver virksomheds kvartalsmæssige referenceproduktion såvel for valsede produkter som for råstål.

a) De generelle regler fastsættes i nr. 1 og 2 således:

1. For hver måned i det konkrete kvartal tages den samme måned i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilken summen af produktionen af de fire valsede produktgrupper har været størst. De tre således valgte måneder, som ikke nødvendigvis er fortløbende, udgør referenceperioden.

2. Referenceproduktionerne for råstål og for hver af de fire valsede produktgrupper er lig med de respektive produktionstal i referenceperioden.

b) I artikel 4, nr. 3, 4 og 5, beskrives de specielle tilfælde, hvor referenceproduktionen, og som følge deraf kvoterne, forhøjes.

Ifølge artikel 4, nr. 3, skal Kommissionen, under hensyntagen til de givne kriterier, forhøje referenceproduktionen for virksomheder, som i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 har haft en gennemsnitlig udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten på 10 procentpoint eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979.

Artikel 4, nr. 4, bestemmer, at i tilfælde af, at virksomheden som følge af et behørigt anmeldt investeringsprogram, hvorom Kommissionen ikke har afgivet negativ udtalelse, efter den 1. juli 1980 sætter et nyt anlæg i drift, tilpasser Kommissionen på visse betingelser og inden for bestemte grænser referenceproduktionen for denne virksomhed.

Ifølge artikel 4, nr. 5, er der mulighed for at forhøje referenceproduktionen for en virksomhed i tilfælde af omstrukturering.

I medfør af artikel 5, stk. 1, 2. afsnit, i beslutning nr. 2794/80 blev reduktionssatsen i forhold til referenceproduktionen for valsede produkter for andet kvartal 1981 fastsat som følger i henhold til artikel 1 i Kommissionens beslutning nr. 664/81 af 13. marts 1981 (EFT L 69, s. 22):

| | | |
|---|---|---|
| Gruppe I | Coils og varmtvalsede bånd valset på specialvalseværker | 35,62 % |
| Gruppe II | Kvartoplader og universalstål | 32,13 % |
| Gruppe III | Svære profiler (spunsvægjern, bredflangede bjælker, andre bjælker og profiler, skinnemateriel) | 25,57 % |
| Gruppe IV | Lette profiler (valstråd i ringe, armeringsstål og andre handelsstål) | 30,43 % |

Ifølge artikel 6, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80 fastsættes produktionskvoterne for grupperne I, II og III af valsede produkter fra første kvartal 1981 med udeladelse af skinnemateriel samt, for så vidt disse produkter forarbejdes i Fællesskabet, svære og middelsvære plader ex-kvarto bestemt til produktion af svejsede rør, coils og bånd bestemt til produktion af svejsede rør, coils bestemt til produktion af svejsede rør, coils bestemt til produktion af hvidblik og ingots, runde og kvadratiske emner til sømløse rør.

I henhold til artikel 7, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80 er virksomhederne forpligtet til at overholde de produktionskvoter, som er blevet dem meddelt af Kommissionen. I artikel 7, stk. 2, begrænses virksomhedernes leverancer inden for Fællesskabet af produkter underkastet kvotasystemet for hver produktgruppe til forholdet mellem leverancer til Fællesskabet og samlede leverancer i de tolv måneder i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilke summen af produktionen af de fire grupper af valsede produkter var højest.

Artikel 8, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80 foreskriver, at en overskridelsestolerance på 3 % indrømmes pr. kvota, dog således at den samlede produktion ikke kan overskride summen af kvoterne for de fire produktgrupper.

Ifølge artikel 9, stk. 1, pålægges virksomheder, som overskrider deres produktionskvota eller den del af denne kvota, som i henhold til artikel 7, stk. 2, kan leveres inden for det fælles marked, en bøde.

Artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 foreskriver, at såfremt de produktions- og leveringsrestriktioner, der pålægges ved beslutningen og de dertil hørende gennemførelsesforanstaltninger medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, kan denne forelægge Kommissionen sagen. Kommissionen gennemgår sagen så hurtigt som muligt i lyset af målene for beslutningen; herefter tilpasser den om fornødent bestemmelserne i beslutningen.

I medfør af artikel 3 i beslutning nr. 2794/80 og artikel 1 i beslutning nr. 664/81 underrettede Kommissionen ved telexmeddelelse af 6. april 1981 Klöckner-Werke AG med hjemsted i Duisburg dels om virksomhedens referenceproduktion tilpasset efter artikel 4 i beslutning nr. 2794/80, dels om virksomhedens produktionskvoter for andet kvartal 1981 efter anvendelse af reduktionssatsen. Det fremgår af meddelelsen, at produktionskvoterne blev fastsat under hensyntagen til artikel 6 i beslutning nr. 2794/80.

De således fastsatte tal var følgende:

| | Referenceproduktioner | | | | Reduktion | Kvoter 2. kvartal 1981 |
|---|---|---|---|---|---|---|
| | april 1978 | maj 1978 | juni 1978 | i alt | | |
| | tons | tons | tons | tons | % | tons |
| Valsede produkter | | | | | | |
| Gruppe I | 243 621 | 334 779 | 257 768 | 836 168 | 35,62 | 538 325 |
| Gruppe II | 0 | 0 | 0 | 0 | 32,13 | 0 |
| Gruppe III | 9 630 | 12 414 | 14 451 | 36 495 | 25,57 | 27 163 |
| Gruppe IV | 95 589 | 104 213 | 89 485 | 289 287 | 30,43 | 201 257 |
| I alt I-IV | 348 840 | 451 406 | 361 704 | 1 161 950 | | 766 745 |
| Råstål | 411 652 | 522 795 | 399 026 | 1 333 473 | 34,01 | 879 959 |

## II — Skriftveksling

Den 15. maj 1981 har Klöckner-Werke AG i medfør af EKSF-traktatens artikler 33 og 36 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens meddelelse af 6. april 1981, for så vidt Kommissionen heri for andet kvartal 1981 har fastsat virksomhedens referenceproduktion og produktionskvota for valsede produkter under gruppe I.

Skriftvekslingen er afviklet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Parterne er imidlertid blevet opfordret til at besvare flere spørgsmål; svarene blev afgivet inden for den fastsatte frist.

## III — Parternes påstande

*Sagsøgeren* har nedlagt følgende påstand:

a) Kommissionens beslutning i henhold til skrivelse af 6. april 1981, modtaget af sagsøgeren den 9. april, annulleres, for så vidt Kommissionen heri fastsætter sagsøgerens referenceproduktion og produktionskvota for valsede stålprodukter under gruppe I.

b) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

*Kommissionen* har nedlagt følgende påstand:

a) Frifindelse.

b) Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

## IV — Parternes anbringender og argumenter fremsat under skriftvekslingen

*Sagsøgeren* har til støtte for sin påstand fremsat en række anbringender og argumenter, der retter sig dels mod den generelle beslutning nr. 2794/80, dels mod den individuelle beslutning af 6. april 1981, og hvorefter beslutningerne er ulovlige.

*Kommissionen* har afvist samtlige anbringender og påstande.

### *A — Princippet om ligeligt fordelt mindstebeskæftigelse*

*Sagsøgeren* har anført, at Kommissionen ikke i den generelle beslutning nr.

2794/80 har taget hensyn til det i EKSF-traktatens artikel 58 anførte princip om at sikre en »mindstebeskæftigelse« og indføjet en bestemmelse herom i beslutningen. Endvidere har Kommissionen anvendt artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80 ukorrekt, idet den ved beregningen af den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for sagsøgerens valseværk II for varmtvalsede bredbånd i Bremen har lagt en for lav produktionskapacitet til grund. Begge disse fejl har påvirket den anfægtede individuelle beslutning.

a) Det fremgår af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, 1. afsnit, sidste pkt., og 2. afsnit, at en produktionsregulering først og fremmest så vidt muligt skal medvirke til at opretholde beskæftigelsen. Dette formål, der udtrykkeligt gælder for ordningen med en udligningskasse, finder ligeledes anvendelse på et produktionskvotasystem. Usikkerheden omkring beskæftigelsen vokser med en faldende kapacitetsudnyttelse. Derfor er det særlig vigtigt at afhjælpe dette forhold, hvilket i forbindelse med et produktionskvotasystem kan ske ved, at kvoterne forhøjes, således at der sikres en mindstebeskæftigelse svarende til gennemsnittet i Fællesskabet.

b) Den anfægtede individuelle beslutning opfylder, efter sagsøgerens opfattelse, ikke dette krav. Kommissionen har opgivet produktionen for sagsøgerens valseværk II i Bremen for varmtvalsede bredbånd til en kapacitet på 355 000 tons pr. måned, mens kapaciteten for perioden juli 1977-juni 1980 i virkeligheden androg 459 000 tons pr. måned. Valseværkets produktionskapacitet udnyttes således kun med 39 % af den størst mulige produktion, og den forhøjelse, der indrømmes ifølge artikel 4, nr. 3, burde have været tilsvarende større. Den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for valseværker inden for Fællesskabet andrager 52 %, for visse virksomheder endog op til 70 %.

Kommissionen har ved at udstede den anfægtede individuelle beslutning tilsidesat traktaten og gjort sig skyldig i magtfordrejning.

Det tal, som Kommissionen burde have lagt til grund for den højeste produktionskapacitet, andrager 459 000 tons pr. måned. Som bevis herfor har sagsøgeren foreslået, at der indledes en undersøgelse ved vidneførsel og har fremlagt sagkyndige rapporter fra virksomheden Kawasaki og professor R. Jeschar og en udtalelse fra virksomheden Stein-Heurtey samt anmodet Domstolen om at afsige kendelse om, at valseværket i seks uger skal arbejde med fuld kapacitet.

c) For at kunne anvende artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80 er det afgørende ikke den på et bestemt tidspunkt i statistisk øjemed opgivne kapacitet, men den virkelige, aktuelle kapacitet, der skal anvendes ved beregningen af minimumsudnyttelsen med henblik på at bevare stabiliteten i beskæftigelsen. Det er kun udnyttelsen af den aktuelle kapacitet, der viser, i hvor høj grad beskæftigelsen er truet.

De statistiske oplysninger indsendt af de enkelte virksomheder bør principielt betragtes som korrekte; når der imidlertid er begrundet mistanke om, at tallene er ukorrekte, er Kommissionen forpligtet til at kontrollere dem og anvende de rigtige tal. En sådan begrundet mistanke gjorde sig gældende i sagsøgerens tilfælde, således som det vil fremgå af de sagkyndige rapporter, sagsøgeren har ladet udarbejde. Kommissionen afviser i øvrigt ikke fuldstændigt disse betragtninger, idet den har tilbagekaldt sin første beslutning og foretaget en ny beregning på grundlag af

355 000 tons pr. måned for årene 1977, 1978 og 1979; denne berigtigelse er imidlertid langt fra tilstrækkelig.

d) Som yderligere begrundelse for at fastsætte sagsøgerens kapacitetsudnyttelse på et højere niveau end det af Kommissionen anførte, kan anføres det forhold, at Kommissionen overhovedet ikke har taget hensyn til produktionskapaciteten for valseværk I i Bremen, som, efter sagsøgerens mening, burde være indgået i beregningsgrundlaget. Valseværket blev næsten taget helt ud af drift i 1974 i forbindelse med de af Kommissionen anbefalede omstruktureringsforanstaltninger. Valseværkets produktionskapacitet er på 169 000 tons pr. måned; sagsøgerens totale produktionskapacitet forøges med denne mængde, hvilket yderligere medfører en tilsvarende nedgang i udnyttelsesgraden. Valseværkets produktionskapacitet kan ikke lades ude af betragtning, når kapaciteten for andre virksomheder, der fortsat arbejder med fuld kapacitet, i dag fuldt ud inddrages i beregningsgrundlaget for kvoterne.

e) For så vidt angår referenceperioden til beregning af udnyttelsesgraden for sagsøgerens anlæg, har Kommissionen, efter sagsøgerens opfattelse, overvurderet udnyttelsesgraden for sagsøgerens virksomhed og undervurderet andre virksomheders gennemsnitlige udnyttelsesgrad, idet den i begge tilfælde har ændret referenceperioden i forhold til den almindelige referenceperiode, der normalt gælder for den individuelle referenceproduktion, hvorved forskellen mellem de to tal blev formindsket med 5 %.

Hvis Kommissionen havde anvendt det princip, der normalt gælder for den individuelle referenceproduktion i medfør af artikel 4, nr. 1 og 2, i beslutning nr. 2794/80, havde sagsøgeren haft mulighed for mellem tre ens måneder inden for referenceperioden at vælge den gunstigste måned, dvs. måneden med den laveste kapacitetsudnyttelse; herved var den beregnede kapacitetsudnyttelse blevet lavere.

På den anden side har Kommissionen, efter sagsøgerens mening, fastsat referenceperioden til beregning af den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for de andre virksomheder på en sådan måde, at denne udnyttelsesgrad blev formindsket. Den har nemlig rykket perioden seks måneder, således at den falder i tidsrummet fra januar 1977 til december 1980 i stedet for at lægge den sædvanlige periode fra juli 1977 til juni 1980 til grund. Virksomhedernes gennemsnitlige udnyttelsesgrad blev derfor formindsket, idet første kvartal 1980 var bedre end første kvartal 1977.

f) Sagsøgeren mener, at alle disse grunde tilsammen har ført til det juridisk uholdbare resultat, som den anfægtede individuelle beslutning giver udtryk for. Ifølge EKSF-traktatens artikel 58 er Kommissionen forpligtet til at udfærdige kvotasystemet således, at man undgår en særlig lav udnyttelsesgrad af produktionskapaciteten og et heraf følgende fald i mindstebeskæftigelsen til under et vist niveau; Kommissionen bør altså ikke blindt støtte sig på den tidligere produktion, men på den nuværende. Ved mindstebeskæftigelse skal forstås den minimumsudnyttelse, som svarer til den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for virksomheder inden for Fællesskabet.

Sagsøgerens anlæg skal derfor i det mindste arbejde med den gennemsnitlige udnyttelsesgrad, der beregnes på grundlag af referenceproduktionerne i beslutning nr. 2794/80. Det er lovligt at

støtte sig på produktionen, når den endnu ikke er udtryk for betydelige forskelle mellem de enkelte virksomheders produktionsudnyttelse. Dette er dog ikke tilfældet i den foreliggende sag.

Kommissionens opgave efter artikel 58 er imidlertid ikke at acceptere markedssituationen, men at ændre den. EKSF's samlede produktion bør utvivlsomt reduceres, indtil den — bortset fra eksport — så vidt muligt ikke længere overstiger den interne efterspørgsel. For at nå dette mål havde det imidlertid været muligt for hver enkelt virksomhed at fastsætte en rimelig størrelse for produktionen ved at fastsætte en bestemt procentsats for en minimumsudnyttelse af kapaciteten.

Kommissionen har principielt følt sig bundet af udnyttelsesgraden af kapaciteten i stedet for at udnytte sine skønsbeføjelser til at tilstræbe en minimumsbeskyttelse i form af en gennemsnitlig udnyttelsesgrad og således opfylde formålet efter EKSF-traktatens artikel 58, dvs. opretholdelse af beskæftigelsen, og herved har Kommissionen efter sagsøgerens mening, dels gjort sig skyldig i magtfordrejning, dels tilsidesat forbudet mod forskelsbehandling, jf. traktatens artikel 4, litra b).

Traktaten foreskriver ikke den ene eller den anden beregningsmetode; den indeholder udelukkende bestemmelser om det tilsigtede resultat, nemlig en ligelig opretholdelse af beskæftigelsen, der skal vurderes ud fra udnyttelsesgraden af virksomhedernes kapacitet.

Sagsøgeren mener, at Kommissionen har begået en fejl ved ikke at indføre en bestemmelse om muligheden for at forhøje den beregnede kvota ifølge artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80, især når den tildelte kvota ikke gør det muligt at sikre en minimumsudnyttelse.

*Kommissionen* har anført, at de anbringender, der støttes på, at beregningsmetoden for referenceproduktionen, jf. artikel 4, nr. 1-3, i beslutning nr. 2794/80, udgør en tilsidesættelse af »princippet om ligeligt fordelt mindstebeskæftigelse«, er ubeføjede.

a) Det er ikke muligt af EKSF-traktaten, navnlig artikel 58, stk. 2, 1. afsnit, 2. pkt, og 2. afsnit, at udlede et »princip om ligeligt fordelt mindstebeskæftigelse« i den af sagsøgeren anførte betydning.

De to begreber »samme udnyttelsesgrad af produktionskapaciteten« og »ligeligt fordelt mindstebeskæftigelse« er på ingen måde identiske, idet én og samme udnyttelsesgrad alt efter virksomhedernes størrelse svarer til et svingende antal arbejdspladser. Det i EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte system forudsætter, at virksomhederne ikke har samme kapacitetsudnyttelse. Af denne bestemmelse kan kun udledes, at beskæftigelsen, selv når efterspørgslen falder drastisk, så vidt muligt skal opretholdes; heri ligger ingen pligt til at sikre en ensartet udnyttelse af produktionskapaciteten.

EKSF-traktatens artikel 2, stk. 2, 2. led, har ligeledes udelukkende til formål »for at bevare stabiliteten i beskæftigelsen« at opretholde arbejdspladserne, og ikke at sikre en ensartet kapacitetsudnyttelse. Det samme gælder traktatens artikel 3, litra c).

b) Kommissionen har anført, at man i kraft af et kvotasystem som det ifølge beslutning nr. 2794/80 indførte i en situation, der er præget af et drastisk fald i efterspørgslen, for så vidt angår opretholdelsen af beskæftigelsen, højst vil kunne fordele de nødvendige byrder

mellem de enkelte virksomheder så ligeligt som muligt. Da antallet af arbejdspladser ikke er afhængig af kapaciteten, men af produktionen, tilgodeses formålet med den ligelige fordeling af byrderne, især for så vidt angår beskæftigelsen, bedst, når kvoterne fastsættes på grundlag af den faktiske produktion.

I tilfælde af et drastisk fald i efterspørgslen er Kommissionen ikke forpligtet til generelt at påse, at virksomhedernes produktionskapacitet udnyttes ensartet. En virksomheds udnyttelsesgrad er afhængig af dens position på markedet, der igen bestemmes af mange faktorer, der er uafhængige af den af Kommissionen førte politik. Hvis Kommissionen ved det indførte kvotasystem tilstræbte generelt at korrigere virksomhedernes udnyttelsesgrad, der er et resultat af markedsudviklingen, ville den overskride sin kompetence efter traktatens artikel 58; Kommissionen kan ikke for at imødegå krisen omfordele produktionen; den har kun beføjelse til at tilpasse produktionen, således at de enkelte virksomheder så vidt muligt rammes lige hårdt af nedgangen i efterspørgslen.

c) EKSF-traktatens artikel 58 giver Kommissionen meget vide skønsbeføjelser til udformningen af kvotasystemet. Kommissionen mener ikke at have overskredet sine beføjelser, især ikke for så vidt angår det i den nærværende sag anfægtede beregningsgrundlag for referenceproduktionerne. Den omtvistede regulering er objektiv og hensigtsmæssig, samtidig med at den overholder principperne i traktatens artikler 2, 3 og 4.

Ethvert produktionskvotasystem, der indføres i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, må nødvendigvis tage udgangspunkt i produktionen; det er kun muligt at afgøre, hvor meget produktionen skal nedsættes ifølge denne bestemmelse, hvis kvoterne fastsættes på grundlag af den faktiske produktion; man kan ikke på grundlag af produktionskapaciteten konstatere, hvor meget produktionen er tilpasset efterspørgselsnedgangen, og udnyttelsesgraden er kun et udtryk for det matematiske forhold mellem produktionen og produktionskapaciteten. Det i artikel 58 foreskrevne kvotasystem skal imidlertid udformes på en sådan måde, at produktionsmængden fastsættes i absolutte tal.

Beregningen af produktionskvoterne på grundlag af den faktiske produktion i referenceperioden som udtryk for den normale referenceproduktion gør det muligt at udforme kvotasystemet på et »rimeligt grundlag«, jf. EKSF-traktatens artikel 58. Muligheden for i medfør af artikel 4, nr. 3-5, i beslutning nr. 2794/80 at forhøje den normale referenceproduktion ved at fastsætte en fiktiv referenceproduktion udgør en undtagelse fra hovedreglen, som er underkastet strenge betingelser, og som har til formål at belønne en adfærd, der i særlig grad tilstræber at opfylde målene i Fællesskabets stålpolitik. Kommissionen har i øvrigt holdt sig inden for rammerne af sine skønsbeføjelser ved ikke at forhøje referenceproduktionen, således at den svarede til de andre virksomheders gennemsnitlige udnyttelsesgrad.

d) Kommissionen har anført, at påstanden om, at en lavere udnyttelsesgrad vil udgøre en større trussel for beskæftigelsen, er for generel. En lavere kapacitetsudnyttelse bliver nemlig kun en større trussel mod beskæftigelsen, hvis antallet af arbejdspladser ikke tilpasses den lavere udnyttelse. En efterspørgselsnedgang og som følge heraf et fald i

produktionen har beklageligvis — men uundgåeligt — til følge, at virksomhederne må indskrænke deres personale. Traktatens artikel 58, stk. 2, tager sit udgangspunkt i dette forhold, idet den pålægger Kommissionen »så vidt muligt« at sikre opretholdelsen af beskæftigelsen i virksomhederne, men ikke opretholdelsen af alle arbejdspladser.

De af sagsøgeren opstillede beregningseksempler støtter ikke påstanden om, at der består en sammenhæng mellem udnyttelsesgraden og truslen mod beskæftigelsen.

e) Hvis det antages, at EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, indebærer en forpligtelse til at sikre en ligelig opretholdelse af beskæftigelsen, krænkes dette princip efter Kommissionens opfattelse, når en udnyttelsesgrad, der er lavere end gennemsnittet, ved myndighedsindgreb forhøjes til Fællesskabets gennemsnit. Ethvert kvotasystem må udformes på grundlag af en efterspørgsel af en bestemt størrelsesorden; enhver forhøjelse af den ene virksomheds kvota formindsker salgsmulighederne for den anden virksomhed og kan blive en trussel for beskæftigelsen i sidstnævnte virksomhed. Et kvotasystem, der systematisk forhøjer en lavere kapacitet til Fællesskabets gennemsnit, kan ikke anses for et »rimeligt grundlag«.

f) Kommissionen har gjort gældende, at en opskrivning af udnyttelsesgraden kun kan accepteres i strengt afgrænsede tilfælde og under særlige omstændigheder, der kan berettige en afvigelse fra reglen om ensartet fordeling af produktionsbegrænsningen på grundlag af status quo for virksomhedernes faktiske produktion; et sådant særligt tilfælde sigtes der til i artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80.

I virkeligheden har sagsøgeren mere end nogen anden virksomhed draget fordel af denne bestemmelse.

g) For så vidt angår anvendelsen af artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80 i forbindelse med den individuelle beslutning af 6. april 1981, har Kommissionen anført, at sagsøgerens produktionskapacitet er korrekt beregnet; den kapacitet, der skal lægges til grund for valseværk II i Bremen for varmtvalsede bredbånd kunne ikke overstige 355 000 tons pr. måned, dvs. 4,26 millioner tons om året.

I medfør af artikel 14 i beslutning nr. 22/66 af 16. november 1966 om oplysninger fra virksomhederne om deres investeringer (EFT 1965-1966, s. 245), udstedt af Den Høje Myndighed for EKSF, skal beregningen af kapaciteten foretages på grundlag af oplysninger fra virksomhederne. Begrebet »kapacitet« svarer til begrebet »størst mulige produktion«, som igen er afhængigt af kapaciteten af de anlæg, produkterne skal igennem inden selve produktionsfasen, af produktionstrukturen samt af kapaciteten af de anlæg, produkterne skal igennem efter produktionsfasen. I forbindelse med kriteriet produktionskapacitet, jf. artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80, er vurderingen af de faktiske forhold i hver enkelt virksomhed afgørende.

Begrebet »produktionskapacitet« eller »størst mulige produktion« må ikke forveksles med det teoretiske begreb »teknisk kapacitet«, som ikke har nogen tilknytning til markedet, men rent abstrakt angiver den maksimale produktion, som et anlæg rent teknisk er bygget til.

Beregningen af produktionskapaciteten bør således ikke foretages på grundlag af »den aktuelle produktionskapacitet«. For at beregne den gennemsnitlige produktionskapacitet i referenceperioden juli 1977-juni 1980 er det kun kapaciteten i

dette tidsrum, der skal lægges til grund, og ikke den mulige kapacitet i 1981. Endvidere svarer »den aktuelle produktionskapacitet« ikke til den »tekniske kapacitet«, der er blevet til på grundlag af teoretiske vurderinger af anlæggets maksimale udnyttelse.

h) Kommissionen er henvist til at gå ud fra, at virksomhedernes oplysninger er korrekte. Der er i øvrigt ingen forskel mellem den kapacitet, »der opgives i statistisk øjemed« og den »faktiske« kapacitet. En kontrol af rigtigheden af virksomhedernes oplysninger ville have belastet forvaltningen af systemet i urimelig grad.

i) Den 1. januar 1980 angav sagsøgeren for første gang og uden forklaring en kapacitet på 355 000 tons pr. måned (4,3 millioner tons om året) i stedet for den tidligere anmeldte mængde på 314 000 tons pr. måned (3,8 millioner tons om året). Efter en kontrol ændrede Kommissionen ved skrivelse af 11. december 1980 sin tidligere beslutning og lagde en kapacitet på 4,26 millioner tons om året til grund for referenceperioden juli 1977-juni 1980; den anerkendte således for sagsøgeren en højere produktionskapacitet, end den rent retligt var forpligtet til.

j) Kommissionen har anført, at oplysningerne vedrørende valseværk I for varmtvalsede bredbånd er irrelevante, eftersom anlægget blev taget ud af drift i april 1974. Således er der ikke tale om en produktionskapacitet ifølge artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80, og den kan ikke tages i betragtning ved beregningen af den gennemsnitlige udnyttelsesgrad i referenceperioden.

k) Det bør fremhæves, at sagsøgeren selv under kvotasystemet opretholdt det tidligere produktionsniveau, og at udnyttelsesgraden var højere end i årene 1977, 1978 og 1979, idet den steg fra 47,4 % til 50,6 % i første kvartal 1981.

*B — Forbudet mod statsstøtte*

*Sagsøgeren* har gjort gældende, at fordelingen af kvoterne i medfør af beslutning nr. 2794/80 ikke er foretaget »på et rimeligt grundlag«, jf. EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, idet Kommissionen burde have korrigeret for de negative virkninger af den statsstøtte, som i strid med traktaten er udbetalt til stålindustrien i visse medlemsstater, navnlig Belgien, Frankrig, Italien og Det forenede Kongerige.

a) Det fremgår af de foreliggende tal på dette område, at stålkoncerner i de nævnte lande fra deres regering har modtaget eller fået tilsagn om et beløb på mindst 60 milliarder DM i form af statsstøtte i perioden 1975-1983. Det fremgår *dels* af Domstolens praksis, navnlig af dommene af 23. februar 1961 (Steenkolenmijnen, sag 30/59, Sml. 1954-1964, s. 211) og af 6. juli 1971 (Nederlandene mod Kommissionen, sag 59/70, Sml. 1971, s. 639), *dels* af artikel 1 i Kommissionens beslutning nr. 257/80 af 1. februar 1980 om fællesskabsregler for støtte til fordel for stålindustrien (EFT L 29, s. 5), at der i vid udstrækning har været tale om ulovlig støtte.

Den skete krænkelse af traktaten har, efter sagsøgerens mening, ført til en produktionsstigning, som ikke ville være indtrådt uden statsstøtte; det viser, hvor

vigtigt disse forhold er for de virksomheder, som har overholdt traktaten. Kommissionen har imidlertid fastsat sagsøgerens kvoter, som om den var uvidende om, at en sådan statsstøtte var blevet og fortsat bliver ydet; en sådan fremgangsmåde er uforenelig med EKSF-traktaten.

Hvis man går ud fra størrelsen af den statsstøtte, der i Det forende Kongerige i årene fra 1975/1976 til 1978/1979 blev ydet pr. ton, havde sagsøgeren alene krav på en årlig statsstøtte på 320 millioner DM.

b) Sagsøgeren har anført, at Kommissionen ved fordelingen af produktionskvoterne i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 burde have indrømmet de virksomheder, der ikke havde overtrådt traktatens artikel 4, litra c), en loyalitetsbonus i form af højere kvoter, eller — bedre — den burde have reduceret produktionskvoterne for de statsstøttede virksomheder i forhold til de kvoter, der normalt blev tildelt i medfør af den generelle regulering. Under disse omstændigheder udgør det ligebehandlingsprincip, som Kommissionen følger, en overtrædelse af artikel 58, idet princippet ikke danner et »rimeligt grundlag« for fordelingen af produktionen.

c) Over for Kommissionens anbringende om, at den omtvistede statsstøtte hovedsagelig skal betragtes som generelle foranstaltninger, jf. EKSF-traktatens artikel 67, og ikke som en særlig statsstøtte, har sagsøgeren anført, at selv om dette måtte være tilfældet, drejer det sig ikke desto mindre om forholdsregler, som er til stor skade for stålvirksomhederne i andre lande, især for sagsøgerens. Til trods herfor har Kommissionen tilsidesat EKSF-traktatens artikel 8 ved ikke at udøve sin kompetence i medfør af artikel 67.

Forbudet mod statsstøtte var af afgørende betydning ved oprettelsen af EKSF-traktaten og vil fortsat være væsentlig for opretholdelsen af det fælles stålmarked; forbudet mod told og kvantitative restriktioner i handelen mellem medlemsstaterne kan kun opretholdes, såfremt der samtidig er forbud mod statsstøtte. Det er tvingende nødvendigt, at tillægge forbudet mod statsstøtte en ganske særlig betydning ved anvendelsen af EKSF-traktatens artikel 58 og ikke blot inden for rammerne af artikel 88, som i øvrigt endnu ikke har været anvendt.

På et mere generelt plan inden for fællesskabspolitikken er det ikke muligt at acceptere en for stor uoverensstemmelse mellem de forskellige mål; således kan Fællesskabet, efter sagsøgerens mening, ikke inden for EØF forbyde statsstøtte og samtidig godkende en højere støtte inden for EKSF.

*Kommissionen* har anført, at anbringendet om tilsidesættelse af forbudet mod statsstøtte er ubeføjet.

a) De af sagsøgeren opgivne tal vedrørende størrelsen af statsstøtte, der indrømmes stålvirksomhederne i Belgien, Frankrig, Italien og Storbritannien skal tages med et vist forbehold, idet en undersøgelse foretaget af en privat interessegruppe ikke kan betragtes som et reelt bevismiddel, men kun påberåbes til støtte for parternes påstande.

Under alle omstændigheder er størrelsen af national statsstøtte til stålindustrien uden interesse i den foreliggende sag.

b) Den statsstøtte, som af medlemsstaterne udbetales til stålvirksomhederne, rammes ikke af forbudet efter EKSF-traktatens artikel 4, litra c). Forbudet

gælder kun den særlige statsstøtte eller de særlige støtteforanstaltninger, som ydes kul- og stålvirksomhederne. Den støtte, som disse virksomheder modtager inden for rammerne af den generelle udøvelse af medlemsstaternes selvstændige kompetence på den økonomiske, industrielle, regionale, skattemæssige og sociale politiks områder, skal vurderes i forhold til artikel 67. Artiklen indeholder ikke noget forbud mod generelle støtteforanstaltninger, idet den indskrænker sig til at foreskrive en procedure med det formål at ophæve sådanne foranstaltningers positive eller negative virkninger for kul- og stålvirksomhederne.

c) Endvidere er den særlige støtte til stålindustrien ikke i strid med forbudet mod statsstøtte efter traktatens artikel 4, litra c), for så vidt den holdes inden for rammerne af Kommissionens beslutninger nr. 257/80 af 1. februar 1980 og nr. 2320/81 af 7. august 1981 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 228, s. 14).

d) Kommissionen har anført, at under alle omstændigheder kan særlig statsstøtte, der rammes af forbudet efter EKSF-traktatens artikel 4, litra c), ikke tages i betragtning i forbindelse med et produtionskvotasystem indført i medfør af artikel 58. For at gennemføre forbudet mod statsstøtte efter artikel 4, litra c), råder Kommissionen udelukkende over den i EKSF-traktatens artikel 88 fastlagte procedure. Heri forpligtes Kommissionen til, såfremt forbudet mod statsstøtte overtrædes, at anlægge traktatbrudssag mod den pågældende medlemsstat.

e) Hvis Kommissionen via produktionskvotasystemet »straffer« de virksomheder, der modtager særlig statsstøtte, ved at reducere deres kvoter, ændres der ikke noget ved den forbudte statsstøtte, ligesom traktaten fortsat krænkes. Målene i traktatens artikel 58 kan ikke kombineres med målene i artikel 4, litra c), jf. artikel 88.

Kravet i artikel 58, stk. 2, 1. pkt., 2. led, om, at kvoterne fastsættes »under hensyntagen til« de i artiklerne 2, 3 og 4 nævnte principper omfatter ikke artikel 4, litra c), som vedrører staterne og ikke Fællesskabet.

Hvis man ville erstatte den i traktatens artikel 88 foreskrevne sanktion i tilfælde af tilsidesættelse af forbudet mod statsstøtte med en anden sanktion inden for rammerne af kvotasystemet, ville man, efter Kommissionens opfattelse, tilsidesætte den offentligretlige grundsætning om, at en offentlig myndighed ikke må anvende sin kompetence til formål, til hvis gennemførelse der er fastsat andre foranstaltninger.

*C — Samtykke fra Rådet*

*Sagsøgeren* har anført, at der til den generelle beslutning nr. 2794/80 ikke er indhentet samtykke fra Rådet, jf. EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1. Rådet har under mødet den 30. oktober 1980 behandlet spørgsmålet om indførelsen af kvotasystem i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, men den har ikke givet samtykke til udstedelsen af beslutning nr. 2794/80. Under dette møde blev der end ikke fremlagt et udkast til beslutningen, og Rådet havde derfor intet kendskab til indholdet.

a) EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1. foreskriver en procedure i to faser. I den

første fase konstaterer Kommissionen på eget initiativ, at Fællesskabet står over for »en åbenbar kriseperiode«, uden at dette kræver andre organers samtykke; anden fase går ud på »at indføre et kvotasystem«. Rådets samtykke skal, efter sagsøgerens mening, ikke angå indførelsen af et hvilket som helst system, men indførelsen af et konkret system udarbejdet i de mindste detaljer og forelagt i form af en beslutning.

b) Formålet med den i EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, foreskrevne procedure er at skabe retsgrundlag for beslutningen om at indføre et kvotasystem i Fællesskabet. Til dette formål er Rådets medvirken påkrævet, idet kun Rådet sammensat af medlemsstaternes regeringsrepræsentanter, som er ansvarlige over for de nationale parlamenter, har kompetence til og mulighed for i alle detaljer at gøre en så tvingende foranstaltning som indførelsen af et produktionskvotasystem til et led i medlemsstaternes og Fællesskabets politik. Denne kompetence er modstykket til de generelle opgaver, som Rådet skal løse i medfør af EKSF-traktatens artikel 26, stk. 1; Rådet kan ikke give Kommissionen generalfuldmagt og således unddrage sig sine forpligtelser ved at godkende det initiativtagende organs forslag i hovedtræk og dernæst lade dette udarbejde detaljerne.

c) Det kan højst udledes af Domstolens praksis, at ubetydelige ændringer af en beslutning, der tidligere er udfærdiget af Kommissionen med Rådets gyldige samtykke, ikke kræver ny godkendelse; beslutning nr. 2794/80 indfører derimod et helt nyt kvotasystem, og Rådets samtykke var derfor påkrævet.

*Kommissionen* har såvel i retlig som i faktisk henseende bestridt sagsøgerens argumenter.

a) Rådet har behørigt givet det nødvendige samtykke i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, 1. afsnit.

Det fremgår ikke af denne bestemmelse, hvad der skal forstås ved »samtykke«; opbygningen af og formålet med bestemmelsen viser imidlertid, at det ikke er nødvendigt, at Kommissionen på dette trin forelægger Rådet et kvotasystem udarbejdet i de mindste detaljer i form af en beslutning.

b) Artikel 58 fastsætter en beslutningsprocedure i tre faser. I den første fase konstaterer Kommissionen i henhold til stykke 1, 1. afsnit, at Fællesskabet står over for en åbenbar kriseperiode, og at de artikel 57 angivne virkemidler ikke gør det muligt at imødegå denne situation; i medfør af den samme bestemmelse træffer Kommissionen i anden fase beslutning om at indføre et kvotasystem for produktionen; stykke 2 bemyndiger i tredje fase Kommissionen til i detaljer at udforme systemet og gøre det bindende ved udstedelsen af en eller flere retsakter. Rådet deltager kun i den anden af denne beslutningsprocedures tre faser. For at kunne indføre et kvotasystem skal Kommissionen indhente Rådets samtykke, men dette gælder ikke for så vidt angår udformningen af systemet og selve formuleringen i form af retsakter. Rådets samtykke vedrører princippet om at indføre et kvotasystem og systemets materielle indhold; de af Kommissionen senere affattede bestemmelser kan ikke afvige fra systemets materielle indhold, som Rådet har godkendt.

c) Denne opfattelse falder helt i tråd med de opgaver, som er tillagt henholdsvis Kommissionen og Rådet i medfør af EKSF-traktaten, navnlig artiklerne 14, 26, 58, stk. 1, 1. og 2. afsnit.

d) Heller ikke formålet med Rådets samtykke gør det påkrævet, at det omfatter enkelthederne i kvotasystemet. Formålet er ikke at legitimere Kommissionens beslutning på demokratisk vis, da en sådan legitimation allerede foreligger; den udgør en del af Rådets vigtigste opgave inden for rammerne af EKSF-traktaten, nemlig at harmonisere de forholdsregler, som træffes af Kommissionen og de enkelte regeringer som ansvarlige for deres lands generelle økonomiske politik. Denne opfattelse er i overensstemmelse med Domstolens praksis.

e) Proceduren ved udstedelsen af beslutning nr. 2794/80 opfyldte rent faktisk kravene efter EKSF-traktatens artikel 58.

*D — Fastsættelse af leveringskvoter til Fællesskabet og til eksport*

*Sagsøgeren* har gjort gældende, at den anfægtede beslutning sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 2794/80 retsstridigt fastsætter den del af de kvartalsmæssige produktionskvoter, som kan leveres inden for Fællesskabet henholdsvis udføres. Således er der ikke kun tale om at begrænse produktionen, idet kvotasystemet ligeledes begrænser omfanget af sagsøgerens leverancer i løbet af andet kvartal 1981. Kommissionen har herved gjort sig skyldig i traktatbrud og i magtfordrejning.

a) Produktion og levering er ikke det samme. Ved produktion forstås, hvad en virksomhed producerer inden for en bestemt periode, uafhængigt af virksomhedens leverancer til tredjemand og af de mængder, som virksomheden lægger på lager i perioden; ved leverancer forstås, hvad virksomheden leverer til tredjemand i løbet af en bestemt periode, uanset om de leverede produkter stammer fra den løbende produktion, fra lager eller er erhvervet fra tredjemand. Ifølge artikel 9, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80 kan der pålægges bøde ikke blot i tilfælde af, at en virksomhed overskrider sin produktionskvota, men også i tilfælde af, at den leverer for store mængder inden for det fælles marked. EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, indeholder imidlertid kun hjemmel til produktionskvota, hvilket Kommissionen udtrykkeligt anerkender i betragtningerne til beslutning nr. 2794/80 under punkt 6, 1. afsnit.

b) I strid med, hvad der hævdes i punkt 6 i betragtningerne til beslutning nr. 2794/80, er formålet med EKSF-traktatens artikel 58 ikke »at genoprette en balance mellem udbud og efterspørgsel på markedet«; ifølge traktaten, navnlig artikel 58, påhviler denne opgave, efter sagsøgerens opfattelse, ikke EKSF. Genoprettelsen af en sådan balance sker ikke blot ved at påvirke udbudet, hvilket er omfattet af Kommissionens kompetence, men også ved at påvirke efterspørgslen, hvilket falder uden for dens kompetence. EKSF har kun til opgave at bidrage til at genoprette ligevægten mellem udbud og efterspørgsel ved at påvirke udbudet gennem de i traktatens artikel 58 nævnte virkemidler, der kun omfatter produktionskvoter, men derimod ikke leveringskvoter.

Det fremgår af artikel 29 i konventionen om overgangsbestemmelser, at traktatens artikel 58 ikke giver mulighed for at fastsætte leveringskvoter.

Det er ligeledes fastslået i Domstolens praksis, at traktaten ikke i form af »implied powers« stiltiende giver Kommissionen kompetence til at fastsætte leveringskvoter.

c) Sagsøgeren har anført, at leveringskvoternes ulovlige karakter bevirker, at artikel 7, stk. 2, såvel som følgende klausul i artikel 9, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80: »eller den del af denne kvota, som i henhold til artikel 7, stk. 2 og 3, kan leveres inden for det fælles marked« ikke kan finde anvendelse.

d) Kommissionen har ved den anfægtede beslutning indført leveringskvoter ikke blot for det fælles marked, men ligeledes for alle tredjelandsmarkeder. Disse eksportkvoter er en direkte følge af produktionskvoterne, i det omfang sagsøgeren kun til tredjelande kan eksportere den del af produktionen, som ikke sælges på det interne marked; sagsøgeren kan altså kun eksportere til tredjelande, hvad der måtte blive tilbage af den af Kommissionen fastsatte mængde.

Efter sagsøgerens opfattelse er Kommissionen dog på ingen måde berettiget til at indføre kvantitative begrænsninger for leverancerne til tredjelande. Som det fremgår af EKSF-traktatens artikel 3, litra f), har Kommissionen ingen kompetence til at indføre ordninger for de udenlandske markeder; ifølge denne bestemmelse skal Kommissionen fremme udviklingen af den internationale vareudveksling, og det er indlysende, at vareudvekslingen ikke fremmes, men derimod hæmmes af kvantitative leveringsrestriktioner. Ved at sammenholde EKSF-traktatens artikel 58 og traktatens artikel 61, stk. 1, litra c), når man til samme konklusion, nemlig at traktatens forfattere har været klar over problemet om påvirkningen af eksporten og under strenge forudsætninger givet mulighed for at indføre mindstepriser for eksport, men derimod ikke for at fastsætte maksimale grænser for eksport eller for produktion bestemt til eksport. En sådan ordning er i overensstemmelse med EKSF-traktatens grundlæggende principper, hvorefter det overlades til de enkelte medlemsstater at føre deres egen politik på udenrigshandelens område.

e) Efter sagsøgerens opfattelse er det heller ikke nødvendigt at indføre leveringskvoter for at sikre, at systemet kan fungere, dvs. for at undgå, at de mængder, der produceres til eksport til tredjelande, kan afsættes inden for Fællesskabet. Kommissionen burde have fastsat produktionskvoter alene på grundlag af den interne efterspørgsel og gjort det muligt for virksomhederne fra den produktion, der lægges til grund ved beregningen af produktionskvoten, at trække de mængder, som de kan godtgøre at have eksporteret til tredjelande. Det forhold, at der ikke i artikel 7, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80 er indføjet en sådan bestemmelse, bevirker, dels at det er retsstridigt at begrænse eksporten, dels at såvel produktionskvoterne som leveringskvoterne er ulovlige.

*Kommissionen* har gjort gældende, at anbringendet om, at det er forbudt at fastsætte leveringskvoter, ikke kan antages til realitetsbehandling, subsidiært at det er ubeføjet.

a) Anbringendet om, at den anfægtede beslutning »sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80« ulovligt fastsætter leveringskvoter for det fælles marked og for eksport, kan ikke tages under påkendelse, idet artikel 7, stk. 2, kun udtrykker en i den generelle beslutning indeholdt generel pligt, som den anfægtede individuelle beslutning ikke støttes på.

b) Artikel 7, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80 vedrører ingenlunde reguleringen af »leveringskvoter«, idet virksomhedernes »leverancer« består af produkter, der dels er fremstillet inden for den kvartalsmæssigt fastsatte kvota, dels er hentet fra lagre af tidligere producerede varer. Beslutning nr. 2794/80 fastsætter imidlertid ikke nogen begrænsning af salg fra lager, hvilket havde været nødvendigt, hvis formålet havde været at indføre et leveringskvotasystem.

Formålet med artikel 7, stk. 2, er, efter Kommissionens opfattelse, i en periode med faldende eksport at hindre, at produkter, der ikke sælges uden for Fællesskabet, bringes i handelen på det fælles marked, hvilket ville være til skade for gennemførelsen af produktionskvotasystemets væsentligste formål, nemlig at tilpasse Fællesskabets produktion til efterspørgselsnedgangen på det fælles marked. Artikel 7, stk. 2, kræver, at det forhold, der i en bestemt referenceperiode bestod mellem leverancerne til Fællesskabet og den samlede produktion, ikke overskrides.

c) Beslutning nr. 2794/80 fastsætter ikke »leveringskvoter«. Derfor skal Domstolen kun afgøre, om den i denne beslutnings artikel 7, stk. 2, indeholdte regulering falder inden for den kompetence til at indføre et produktionskvotasystem, som tillægges Kommissionen i medfør af EKSF-traktatens artikel 58. Dette spørgsmål bør efter Kommissionens opfattelse besvares bekræftende.

Artikel 58 indeholder betingelserne for at indføre et produktionskvotasystem, men udformningen af systemet overlades til Kommissionen, der i denne henseende har vide skønsbeføjelser, som bør udøves objektivt, idet Kommissionen skal lade sig lede af formålet med den kompetence, som den har fået tildelt.

Formålet med kompetencen er at imødegå den drastiske efterspørgselsnedgang og tilpasse udbudet til efterspørgslen. Fællesskabet kan gennem fastsættelsen af produktionskvoter kun nå dette mål fuldt ud for så vidt angår det fælles marked, da det ikke er muligt at begrænse udbudet fra tredjelande. Et fald i efterspørgslen på udenlandske markeder kan medføre, at den del af den ifølge kvotasystemet fastsatte produktion, som ikke kan eksporteres til tredjelande, afsættes på det fælles marked; dette udbud, der på grund af ydre faktorer overskrider efterspørgslen, kan begrænses ved yderligere at reducere produktionen eller ved at indføre en ordning, som lægger et sådant pres på virksomhederne, at de selv tilpasser produktionen til udviklingen. Kommissionen, som i medfør af bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 58 sammenholdt med traktatens artikel 3, litra a), er forpligtet til at sikre en regelmæssig forsyning af det fælles marked »under hensyntagen til tredjelandes behov«, har foretrukket i artikel 7, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80 at »opretholde« det størst mulige udbud inden for Fællesskabet svarende til den kvotaregulerede produktion. Denne løsning har den fordel, at den ikke tvinger myndighederne til at gribe ind ved yderligere at reducere produktionen, men overlader det til virksomhederne at tilpasse deres produktion, såfremt efterspørgslen fra tredjelande falder. Artikel 7, stk. 2, er således, efter Kommissionens opfattelse, i overensstemmelse med markedsudviklingen og tilgodeser så vidt muligt proportionali-

tetsprincippet for så vidt angår de anvendte virkemidler.

d) Denne fortolkning af artikel 58 er i overensstemmelse med traktaten og Domstolens praksis.

Ganske vist giver artikel 58 udelukkende Kommissionen kompetence til at regulere udbudet; men det drejer sig om at tilpasse udbudet til efterspørgslen, og så snart dette er sket, er ligevægten genoprettet.

Kommissionen har gjort gældende, at § 29, stk. 1, litra a), i konventionen om overgangsbestemmelserne er uden betydning for fortolkningen af EKSF-traktatens artikel 58, idet artikel 7, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80 ingenlunde vedrører fastsættelsen af »leveringskvoter« og da slet ikke »leveringerne fra en region til en anden inden for det fælles marked«.

Domstolens praksis som anført af sagsøgeren vedrører udelukkende det spørgsmål — der er irrelevant for den foreliggende sag — om Fællesskabet har kompetence, der ikke er nedfældet skriftligt.

e) Beslutning nr. 2794/80 fastsætter ikke »leveringskvoter« for eksport, idet oplagrede produkter uafhængigt af den kvartalsmæssige produktion kan leveres ubegrænset såvel til tredjelande som til fællesskabslandene.

Kommissionen bemyndiges ifølge artikel 58 til at indføre et produktionskvotasystem, uden at der sondres mellem »produktion bestemt til eksport« og »produktion bestemt til omsætning inden for Fællesskabet«. Det samlede udbud skal begrænses, uanset om udbudet sker inden for Fællesskabet eller på udenlandske markeder. Formålet med EKSF-traktaten er ikke udelukkende at begrænse produktionen bestemt til det interne marked, men derimod at reducere den efterspørgsel, der følger af udviklingen af den internationale økonomiske situation. Produktionskvotasystemet, der er indført for at bekæmpe krisen, skal altså ligeledes tage hensyn til faldet i efterspørgslen på verdensmarkedet.

Denne konklusion bekræftes ifølge Kommissionen af traktatens artikel 3, litra a), som pålægger institutionerne at overvåge en regelmæssig forsyning af det fælles marked »under hensyntagen til« tredjelandes behov. Henvisningen til EKSF-traktatens artikel 51 ændrer intet herved, da den ikke er at betragte som en antikrisebestemmelse.

## V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 24. marts 1982 har *Klöckner-Werke AG* ved professor Börner, bistået af administrerende direktør Herbert Gienow og direktør Ludwig von Bogdandy, og *Kommissionen* ved professor Grabitz afgivet mundtlige indlæg samt besvaret de af Domstolen stillede spørgsmål.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. maj 1982.

# Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 15. maj 1981 har stålvirksomheden Klöckner-Werke AG med hjemsted i Duisburg, Forbundsrepublikken Tyskland, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af en meddelelse af 6. april 1981, hvori Kommissionen i medfør af den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 — om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 1) — for den sagsøgende virksomhed har fastsat referenceproduktionen og produktionskvoten for valsede produkter under gruppe I (coils og varmtvalsede bånd valset på specialvalseværker) for andet kvartal 1981.

2 Til støtte for påstanden har sagsøgeren fremsat en række anbringender, der kan sammenfattes således:

1. Rådet har ikke givet samtykke til beslutning nr. 2794/80;

2. Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til ved fastsættelsen af produktionskvoterne at sikre en »mindstebeskæftigelse«;

3. Kommissionen har ved fastsættelsen af produktionskvoterne undladt at tage hensyn til virkningen af den ulovlige statsstøtte, som visse medlemsstater har ydet stålvirksomhederne;

4. Kommissionen har erstattet de i artikel 58 anførte produktionskvoter med »leveringskvoter« og herved ulovligt begrænset eksportmulighederne;

5. Kommissionen har ved fastsættelsen af produktionskvoterne undladt at tage behørigt hensyn til virksomhedernes faktiske produktionskapacitet, navnlig den sagsøgende virksomheds.

## 1. Manglende samtykke fra Rådet

3 Sagsøgeren har anført, at der til beslutning nr. 2794/80 ikke er indhentet samtykke fra Rådet, jf. EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1. Under mødet den 30. oktober 1980 har Rådet kun behandlet spørgsmålet om indførelsen af et kvotasystem i hovedtræk; det fik ikke forelagt et udkast med angivelse af de af Kommissionen planlagte forholdsregler og har således ikke kunnet give det i traktagen foreskrevne samtykke. For at kunne bevise disse påstande har sagsøgeren anmodet Domstolen om at træffe afgørelse om fremlæggelse af de dokumenter, som ligger til grund for Rådets afgørelse, samt af referatet af det pågældende møde.

4 Kommissionen har heroverfor anført, at den ifølge traktaten har kompetence til at træffe passende forholdsregler i tilfælde af en åbenbar krise. Kravet om samtykke i henhold til artikel 58 opfyldes således, når Rådet i princippet har godkendt indførelsen af et kvotasystem med fuldt kendskab til det påtænkte systems materielle indhold. Det er derimod ikke påkrævet, at Rådet udtaler sig om udformningen af systemet i enkeltheder. Den foretagne høring opfylder disse krav, og Rådets samtykke er behørigt bekræftet i præamblen til beslutning nr. 2794/80.

5 Det fremgår af artikel 58, at Kommissionen, hvis den er af den opfattelse, at Fællesskabet står over for en åbenbar kriseperiode, og at de i artikel 57 angivne virkemidler ikke gør det muligt at imødegå denne krise, skal indføre et kvotasystem for produktionen »efter at have indhentet udtalelse fra Det rådgivende Udvalg og med Rådets samtykke«.

6 Rådets samtykke er et ifølge traktaten væsentligt formkrav, hvis tilsidesættelse medfører ugyldighed.

7 Det bestrides ikke i den foreliggende sag, at Rådet blev konsulteret af Kommissionen i medfør af traktatens artikel 58, og at det rent faktisk gav sin tilslutning til det forslag om forholdsregler, som Kommissionen havde forelagt. Det fremgår af præamblen til beslutning nr. 2794/80, offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, at Rådets samtykke forelå.

8 Sagsøgeren har kun fremsat vage argumenter til støtte for sit anbringende; sagsøgeren har ikke været i stand til at fremføre noget, der kunne rejse tvivl om, at Rådet har modtaget de nødvendige oplysninger og givet sit samtykke, således som det bekræftes i præamblen til den anfægtede beslutning. Under disse omstændigheder findes det ufornødent at efterkomme sagsøgerens anmodning om, at Domstolen lader foretage en undersøgelse af de omstændigheder, hvorunder Rådets samtykke blev indhentet.

9 Følgelig kan dette anbringende ikke tages til følge.

2. Tilsidesættelse af forpligtelsen til at sikre en »mindstebeskæftigelse«

10 Sagsøgeren mener, at Kommissionen burde have tilpasset produktionskvotasystemet under hensyntagen til de principper, der ligger til grund for traktaten, navnlig artikel 58, således at hver enkelt virksomhed var sikker på at opnå en tilstrækkelig produktionskvota til at kunne sikre et mindstemål af aktivitet og beskæftigelse i forhold til virksomhedens kapacitet. Da Kommissionen ikke i den generelle beslutning tog behørigt hensyn til dette forhold gjorde den for sagsøgeren fastsatte kvota det ikke muligt at opretholde en produktion på et tilstrækkeligt højt niveau til at sikre en mindstebeskæftigelse inden for virksomheden.

11 Til støtte for denne opfattelse har sagsøgeren anført, *at* i medfør af traktatens artikel 2, stk. 2, skal Fællesskabet bl.a. bevare »stabiliteten i beskæftigelsen«, *at* Fællesskabets institutioner i medfør af artikel 3 skal »fremme en forbedring af arbejdernes leve- og arbejdsvilkår«, og *at* artikel 58 giver udtryk for samme tankegang, idet stykke 2 giver mulighed for at indføre en ordning med afgifter for at sikre opretholdelse af beskæftigelsen i den virksomheder, hvis produktionstempo falder under et givet referenceniveau. Sagsøgeren mener, at sidstnævnte bestemmelser udtrykker det grundlæggende princip i artikel 58, og at Kommissionen har begået en fejl ved ikke at anvende princippet ved udformningen af produktionskvotasystemet, således som det blev fastlagt i beslutning nr. 2794/80.

12 Sagsøgeren fejlfortolker i sin argumentation det egentlige formål med artikel 58 set i relation til traktatens opbygning under ét. Formålet med bestemmelsen er at give Fællesskabet mulighed for at imødegå en krisesituation fremkaldt af en efterspørgselsnedgang. Den foreskriver indførelsen af et kvotasystem for produktionen med det formål at sikre en retfærdig fordeling mellem alle Fællesskabets jern- og stålindustrier af følgerne ved tilpasningen af produktionen til de forringede afsætningsmuligheder.

13 Saneringen af markedet ved restriktive foranstaltninger har til formål på langt sigt at opretholde eller genoprette virksomhedernes rentabilitet og således, i videst mulige omfang, at bevare den heraf afhængige beskæftigelse. i modstrid med, hvad sagsøgeren hævder, pålægger artikel 58 imidlertid på ingen måde Kommissionen en forpligtelse til at sikre den enkelte virksomhed en minimumsproduktion i forhold til virksomhedens egne rentabilitets- og udviklingskriterier. Formålet med artikel 58 er så retfærdigt som muligt at fordele den produktionsnedskæring, der nødvendiggøres af de økonomiske konjunkturer, på samtlige virksomheder og ikke at sikre virksomhederne en mindstebeskæftigelse i forhold til deres kapacitet.

14 For så vidt angår de af sagsøgeren påberåbte, i artikel 58, stk. 2, anførte bestemmelser i artiklerne 2-4 bemærkes, at de i disse artikler opstillede generelle mål skal føre til en løbende tilpasning til den økonomiske udvikling, og det er derfor ikke muligt at fremme et af disse mål til skade for andre. For så vidt angår henvisningen til »opretholdelse af beskæftigelsen«, jf. artikel 58, stk. 2, skal den ses i forbindelse med en reguleringsmekanisme, som Kommissionen ikke har taget i anvendelse. Det skal tilføjes, at Kommissionen, da den indførte kvotasystemet og inden for rammerne af artikel 4, stk. 3, i beslutning nr. 2794/80 tog hensyn til udnyttelsesgraden for produktionskapaciteten, ikke tilsidesatte kravet om at opretholde beskæftigelsen i videst mulig omfang.

15 Anbringendet kan således ikke tages til følge.

## 3. Manglende hensyn til virkningen af ulovlig statsstøtte

16 Sagsøgeren har henvist til, at der i strid med det udtrykkelige forbud i EKSF-traktaten er udbetalt statsstøtte til virksomhederne i flere medlemsstater, navnlig i Belgien, Frankrig , Italien og Det forenede Kongerige, hvor stålindustrien i adskillige år har modtaget betydelige offentlige subsidier. Kommissionen har ifølge sagsøgeren aldrig reageret mod statsstøtten, som har stillet de virksomheder forholdsvis ringere, som ikke havde adgang til sådanne fordele. Kommissionen burde i det mindste ved udformningen af produktionskvotasystemet have taget hensyn til konkurrenceforvridningen ved at indføre en udligningsordning for de virksomheder, der ikke modtog statsstøtte.

17 Kommissionen mener, at de i artikel 58 foreskrevne foranstaltninger ikke udgør en passende ramme til at løse problemerne om den statsstøtte, som i visse medlemsstater ydes jern- og stålvirksomhederne. Ifølge EKSF-traktatens opbygning kan problemet om støtteforanstaltninger kun behandles på grundlag af artikel 4, litra c), der eventuelt kan give anledning til beslutninger i medfør af artikel 88 eller på grundlag af artikel 67, som angår krænkelser af konkurrencevilkårene. Kommissionen henleder ligeledes opmærksomheden på sammenhængen mellem dette område og den almindelige ordning for støtteforanstaltninger; med hensyn til fællesskabsreglerne for støtte til fordel for stålindustrien har Kommissionen anført, at den i beslutningerne nr. 257/80 af 1. februar 1980 og nr. 2320/81 af 7. august 1981 om fællesskabsregler for støtte til fordel for stålindustrien (EFT 1981 L 228, s. 14) har fastlagt de generelle regler for en regulering.

18 Det kan ikke afvises, at de af sagsøgeren under dette anbringende fremsatte klagepunkter er udtryk for en berettiget bekymring. Det må bemærkes, at Kommissionen faktisk først sent har grebet ind på dette område, således som det fremgår af datoen for de af Kommissionen påberåbte beslutninger. Yderligere kan Kommissionen ikke til afvisning af sagsøgerens anbringende indskrænke sig til at henvise til mulighederne for at gribe ind efter artikel 88, når den tilsyneladende ikke har anvendt denne bestemmelse.

19 Det kan dog ikke derfor antages, at Kommissionen i forbindelse med de i artikel 58 foreskrevne foranstaltninger var forpligtet til at tage hensyn til skævheder, der var opstået på jern- og stålmarkedet som følge af ydelse af støtte, der eventuelt var uforenelig med traktaten. Bestemmelsen gør det muligt for Fællesskabet at imødegå alvorlige kriseperioder, der skyldes en nedgang i efterspørgslen. For at iværksætte bestemmelserne kræves pr. definition en hurtig indsats, der nødvendigvis må hvile på forholdsvis enkle kriterier. En sådan indsats gør det umuligt at tage hensyn til kriterier som f.eks. offentlige støtteforanstaltninger, som kun kan vurderes på grundlag af særdeles indviklede undersøgelser. Det kan ikke udelukkes, at Kommissionen ved udformningen af produktionskvoterne kan tage hensyn til forhold, der er uforenelige med traktatens artikel 4, litra c), og til regler, som er nedfældet i Kommissionens beslutninger på dette område og behørigt fastsat efter den foreskrevne procedure. Den har således allerede nu taget sine forholdsregler til kontrol med investeringer i betragtning. Det ville dog føre for vidt at stille krav om, at antikriseforanstaltningerne i artikel 58 anvendes til at afhjælpe virkningen af ulovlig støtte ydet af medlemsstaterne, således som det kræves af sagsøgeren.

20 Dette anbringende kan derfor heller ikke tages til følge.

## 4. »Leveringskvoter« som erstatning for produktionskvoter og ulovlig begrænsning af eksportmulighederne

21 Den af sagsøgeren rejste kritik er tilsyneladende knyttet til begrebet »leverance af produkter underkastet kvotasystemet«, som er nævnt i artikel 7 i beslutning nr. 2794/80 og igen i artikel 9. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Kommissionen ved at gøre forpligtelsen til at overholde kvotasystemet og anvendelsen af eventuelle sanktioner afhængig af »leverance« af produkterne, har overskredet grænsen for sin kompetence efter artikel 58, idet denne omhandler fastsættelsen af »produktionskvoter« og ikke »leveringskvoter«.

22 Sagsøgeren har yderligere kritiseret det forhold, at Kommissionen ved indførelsen af de således definerede kvoter retsstridigt har begrænset virksomhedernes eksportmuligheder til tredjelande.

23 Med hensyn til spørgsmålet om »leveringskvoterne« — ganske uanset sagsøgerens forståelse heraf — er det tilstrækkeligt at bemærke, at dette begreb lige så lidt som artiklerne 7 og 9, hvoraf det er afledt, har spillet nogen rolle, da sagsøgerens produktionskvota blev fastsat i medfør af beslutning nr. 2794/80. For at afgøre tvisten er det således ufornødent at behandle dette stridspunkt.

24 For så vidt angår den restriktive virkning, som fastsættelsen af produktionskvoter kan have på eksportmulighederne, bemærkes, at denne virkning er en naturlig følge af den mekanisme, der fastlægges i traktatens artikel 58. Enhver produktionsbegrænsning påvirker såvel Fællesskabets marked som eksportmulighederne. Sagsøgerens klagepunkt er således i virkeligheden rettet mod selve produktionskvotasystemet, således som det er udformet i traktaten, og ikke mod Kommissionens beslutning, der blot er en konkret gennemførelse af artikel 58.

25 Det skal endvidere bemærkes, at hverken i artikel 57 eller i artikel 58 i traktaten er forholdet mellem påvirkningen af produktionen og Fællesskabets udenrigshandel ladt ude af betragtning. Som et af de indirekte indgreb i produktionen nævnes således i artikel 57 handelspolitiske foranstaltninger, mens der i artikel 58, stk. 1, henvises til artikel 74 vedrørende reguleringen af visse aspekter af udenrigshandelen. Som allerede fremhævet af Domstolen i andre domme påhviler det Kommissionen at vurdere, hvorvidt udenrigshandelen skal tages i betragtning i forbindelse med indførelsen af foranstaltninger i medfør af artikel 58; i den forbindelse skal Kommissionen tage hensyn dels til Fællesskabets egne behov på stålmarkedet, dels til Fællesskabets interesser i forholdet til tredjelande. Det kan derfor ikke udledes af artikel 58, at Kommissionen er forpligtet til at holde den produktion, som visse virksomheder foretrækker at afsætte på et eksportmarked, uden for kvotasystemet.

26 Således kan heller ikke klagepunkterne til støtte for dette anbringende tages til følge.

5. Afvisning af kravet om, at virksomhedens faktiske produktionskapacitet tages i betragtning

27 Sagsøgeren har i dette anbringende rejst tvivl dels om gyldigheden af beslutning nr. 2794/80, dels om Kommissionens vurdering af sagsøgerens produktionskapacitet ved anvendelse af de kriterier, som er anført i beslutningens artikel 4, nr. 3.

28 For så vidt som der i anbringendet rejses tvivl om selve gyldigheden af beslutning nr. 2794/80 har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen burde have baseret sit kvotasystem ikke blot på virksomhedernes faktiske produktion, men også på deres produktionskapacitet. Det er i så henseende tilstrækkeligt at henvise til, hvad Domstolen i dom af 3. marts 1982 (sag 14/81, Alpha Steel Ltd., endnu utrykt) har udtalt vedrørende de af Kommissionen anvendte kriterier til definition af et »rimeligt grundlag« for fastsættelsen af produktionskvoterne, jf. artikel 58, stk. 2. Domstolen udtalte, at det ikke med rimelighed kan bestrides, at Kommissionens valg af virksomhedens faktiske produktion som kriterium er i overensstemmelse med den nævnte bestemmelse. Dette kriterium udgør — som det nærmere er fastlagt i artikel 4, i beslutning nr. 2794/80 — nemlig dels et objektivt vurderingsgrundlag, hvorved usikkerheden ved en til dels skønsmæssigt bestemt faktor som produktionskapaciteten undgås, dels indebærer det en mulighed for at begrænse den samlede produktion uden af den grund at ændre de enkelte virksomheders stilling på markedet.

29 Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at Kommissionen, da den skønnede over referenceproduktionen ved fastlæggelsen af reguleringen efter artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80, har undervurderet produktionskapaciteten til gunst for virksomheder, hvis udnyttelsesgrad var lavere end den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i Fællesskabet. Efter sagsøgerens opfattelse er det en skærpende omstændighed, at Kommissionen ikke har taget i betragtning, at sagsøgeren et stykke tid inden referenceperioden, nemlig i 1974, havde taget et gammelt valseværk (Bremen I) ud af drift og erstattet det med et andet værk (Bremen II), der fortsat er i drift.

30 Det fremgår af parternes oplysninger under sagen, at den af sagsøgeren angivne produktionskapacitet for årene 1977, 1978 og 1979 androg 3 800 000 tons om året (t/å). Da sagsøgeren den 1. januar 1980 angav en højere produktionskapacitet, nemlig 4 260 000 t/å foretog Kommissionen i maj 1980 en kontrol på virksomheden, hvorefter den vurderede produktionskapaciteten til 4 230 000 t/å. I betragtning af kontrollens resultat godkendte Kommissionen meddelelsen af 1. januar 1980, nemlig 4 260 000 t/å som svarende til sagsøgerens produktionskapacitet for perioden anført i artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80. Som følge heraf lagde Kommissionen dette tal til grund for i medfør af den nævnte bestemmelse at berigtige og forhøje referenceproduktionen i beslutningerne om fastsættelsen af produktionskvoterne for fjerde kvartal i 1980, første kvartal 1981 og andet kvartal 1981, hvoraf kun sidstnævnte beslutning af 6. april 1981 er genstand for den foreliggende sag.

31 Den 1. januar 1981 foretog sagsøgeren en ny anmeldelse til Kommissionen, hvorefter produktionskapaciteten androg 5 508 000 t/å. I stævningen har sagsøgeren anført, at denne produktionskapacitet, som er det berigtigede resultat af en kapacitetstest foretaget af virksomheden selv, burde være lagt til grund i den omtvistede beslutning. til støtte for dette krav har sagsøgeren som bilag til stævningen fremlagt en sagkyndig erklæring af 1. maj 1981, senere suppleret med en sagkyndig erklæring af 12. januar 1982. På grundlag af disse dokumenter er sagsøgeren nået frem til en produktionskapacitet, som er endnu højere end den sidst anmeldte; sagsøgeren mener således at have godtgjort, at den i stævningen anførte vurdering er »moderat og forsigtig«. Med hensyn til tidligere anmeldelser har sagsøgeren anført, at det dengang blev betragtet som »rutinearbejde« uden afgørende betydning; hvis det havde været muligt at forudse følgerne af anmeldelserne, hvade sagsøgeren sikkert udfærdiget dem mere omhyggeligt.

32 Det skal bemærkes, at den sagkyndige erklæring af 1. maj 1981 blev udarbejdet for sagsøgeren af en gruppe omfattende repræsentanter fra det belgiske Centre des Recherches Métallurgiques (forskningscenter for metalindustrien; CRM) og firmaet Kawasaki. De sagkyndige kom til det resultat, at virksomheden under hensyntagen til det aktuelle fabrikationsprogram havde en kapacitet på 4 050 000 t/å. Det fremhæves i de sagkyndiges

konklusion, at der er mulighed for at forøge dette tal, uden at de sagkyndige fra CRM dog kunne udtale sig nøjagtigt herom, da de endnu ikke havde haft mulighed for at kontrollere de af Klöckner opgivne tal; de sagkyndige fra Kawasaki tilføjer, at produktionen på grundlag af Klöckners oplysninger og japanske normer kan forøges til 5 844 000 t/å under visse forudsætninger, som imidlertid ifølge de modtagne oplysninger ikke opfyldtes af Klöckners produktionsprogram på det pågældende tidspunkt. Sagsøgeren har selv anfægtet de sagkyndiges første konklusion, som ikke anses for dækkende, og sagsøgeren lægger udelukkende den særlige konklusion fra Kawasakis sagkyndige til grund for sin argumentation.

33 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at forhøjelsen af referenceproduktionen, der blev meddelt af Kommissionen på grundlag af artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80 blev fastsat på grundlag af oplysninger modtaget fra sagsøgeren selv ifølge Den Høje Myndigheds beslutning nr. 22/66 (EFT 1965-1966, s. 245) på de formularer, som anvendes af alle Fællesskabets stålvirksomheder. Sagsøgeren var forpligtet til at udfylde disse formularer nøjagtigt og efter bedste overbevisning.

34 En gennemgang af sagens forløb viser, at Kommissionen efter først at have støttet sig på sagsøgerens anmeldelser, der i flere på hinanden følgende år var ubestridte, i forbindelse med en ny anmeldelse fra sagsøgeren erklærede sig indforstået med, efter en ny kontrol på virksomheden, at foretage en omvurdering af produktionskapaciteten. Sagsøgeren må være afskåret fra endnu engang under påberåbelse af nye fejlvurderinger fra egen side og på grundlag af en sagkyndig erklæring, der ikke er udtømmende, at rejse tvivl om resultatet af beregninger, der hviler på sagsøgerens egne tidligere oplysninger, som er behørigt efterprøvet af Kommissionen.

35 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt et valseværk, som af sagsøgeren blev taget ud af drift i 1974, skal tages i betragtning ved fastsættelsen af produktionskapaciteten, skal kun bemærkes, at beslutning nr. 2794/80 ved at fastsætte en ganske bestemt referenceperiode kun gør det muligt at tage hensyn til den faktiske produktionskapacitet under den pågældende periode.

36 Derfor kan heller ikke dette anbringende tages til følge.

37 Da ingen af de af sagsøgeren fremsatte anbringender kan tages til følge, vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

38 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

39 Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. juli 1982.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident